

Namens familie en zusters, dank voor uw gebed.

www.wittezusters.nl

In liefdevolle herinnering aan

Zuster Jo Senten (Christini)

☆ Gaanderen, 5 januari 1919

Professie, 2 mei 1950

† Nuland, 10 juli 2018

*Lid van de Congregatie van Missiezusters
van Onze Lieve Vrouw van Afrika*

Zuster Jo komt uit een gezin met twee jongens en zes meisjes. Haar ouders hadden een winkel in manufacturen en kruidenierszaken. Jo ging naar de lagere school en hielp thuis in de huishouding. In 1945 overleed haar vader op 68-jarige leeftijd aan een hartkwaal. In 1947, op 28-jarige leeftijd trad zij in bij de Witte Zusters en na haar opleiding in Esch deed zij in 1950 haar eerste gelofte en vertrok zij naar Algiers voor een jaar voortgezette vorming. Ze werd benoemd voor Burundi, toen nog onder Belgisch protectoraat. In februari 1956 deed zij haar eeuwige gelofte in Rwanda. Jo had een goede talenknobbel en leerde het Kirundi vloeiend spreken. Ze was een echt mensen-mens en maakte gemakkelijk contact. Ze ging veel op huisbezoek en gaf les in catechese aan volwassenen en kinderen.

In 1961 ging zij opnieuw naar ons moederhuis in Algiers voor het z.g. derde jaar, een tijd om zich te bezinnen op haar werk en leven in Afrika. Hierna keerde Zr Jo korte tijd terug naar Nederland en België. Ze was echter dolblij dat ze in 1962 weer terug kon naar Burundi, nu op een andere missiepost,

Muyaga, maar ook als catechist. Vanaf die tijd heeft Jo 25 jaar op verschillende posten gewerkt. Toen ze echter in 1987 na een korte vakantie terugkeerde naar Burundi, kwam ze in een tumultueuze politieke situatie terecht en moest ze tijdelijk naar Rwanda en Zaïre uitwijken, voordat ze weer aan de slag kon in Gitega (Burundi). Deze etnische spanningen culmineerden uiteindelijk in de verschrikkelijke Rwandese genocide tussen 1994 en 1997, die ook oversloeg naar Burundi. Hierna werkte Zr Jo met Burundese vluchtelingen, die uit het land zelf en uit de buurlanden kwamen en her en der verspreid zaten. Indien nodig was ze tolk voor vluchtelingen en hulporganisaties.

In 1999, toen Jo tachtig was en al terug in Nederland, werd zij opnieuw gevraagd om naar het grote vluchtelingenkamp in Butare, Rwanda, te komen waar 40.000 mensen zaten. Zonder aarzelen ging zij terug en heeft zich nog tot 2002 ingezet voor haar "lieve mensen", en keerde toen voorgoed terug naar Nederland. In haar contacten voelde men haar liefde voor Jezus, die zij concretiseerde in haar 'er zijn voor anderen'.

In 2003 ging ze in St. Jozefoord wonen. Hier voelde ze zich helemaal thuis. Jo was een lieve, zorgzame vrouw, die met niets tevreden kon zijn, helpend waar ze kon. Honderden dekentjes breidde ze voor Roemenië. Ze had een sterk gestel, was nooit ziek geweest, totdat ze op haar 98ste haar heup brak. Wonder boven wonder herstelde ze hier goed van. Ze wilde graag honderd worden, maar helaas was dit haar niet gegeven. Na een kort ziekbed, waarbij ze nog genoten heeft van het bezoek van haar medezusters, is ze in alle rust overleden. Moge zij rusten in Vrede.